

"मीठे बच्चे- तिम्रो मोहको धागो अब टुटनुपर्छ किनकि यो सारा दुनियाँ विनाश हुँदै छ, यस पुरानो दुनियाँको कुनै चीजमा पनि रुचि नहोस् ।"

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूलाई रूहानी मस्ती चढेको हुन्छ, उनको उपाधि (टाइटल) के हुन्छ ? मस्ती कुन बच्चाहरूलाई चढ्छ ?

उत्तर:- रूहानी मस्तीमा रहने बच्चाहरूलाई भनिन्छ- 'मस्त कलंधर' । उनीहरू नै कलंगीधर बन्छन् । उनीहरूलाई राजाईपनको मस्ती चढिरहन्छ । बुद्धिमा रहन्छ- अब हामी फकिरबाट अमीर (गरिबबाट धनवान्) बन्नेछौं । मस्ती उनीहरूलाई चढ्छ जो रुद्रमालामा उनिनेवाला छन् । नशा ती बच्चाहरूलाई रहन्छ जसलाई अब हामी घर जानु छ, फेरि नयाँ दुनियाँमा आउनु छ भन्ने निश्चय हुन्छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा रूहानी बच्चाहरूसँग वार्तालाप गरिरहनुभएको छ । यसलाई भनिन्छ रूहानी ज्ञान-आत्माहरूप्रति । परमात्मा हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर । मनुष्यहरू कहिल्यै ज्ञानका सागर हुन सक्दैनन् । मनुष्य हुन् भक्तिका सागर । हुन त सबै मनुष्य नै हुन् । जो ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू ज्ञान सागरबाट ज्ञान लिएर मास्टर ज्ञान सागर बन्छन् । फेरि देवताहरूमा न भक्ति हुन्छ, न ज्ञान हुन्छ । देवताहरूले यो ज्ञान जान्दैनन् । ज्ञानका सागर एकै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई हीरा समान भनिन्छ । उहाँ नै आएर कौडीबाट हीरा, पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बनाउनुहुन्छ । मनुष्यहरूलाई केही पनि थाहा छैन । देवता नै पुनः आएर मनुष्य बन्छन् । देवताहरू बन्छन् श्रीमतबाट । आधा कल्प त्यहाँ कसैको मतको आवश्यकता पर्दैन । यहाँ त धेरै गुरुहरूको मत लिइरहन्छन् । अब बाबाले सम्झाउनुभएको छ, सतगुरुको श्रीमत मिल्दछ । सिक्ख-सम्प्रदाय (खालसा) का मानिसहरूले भन्छन् सद्गुरु अकाल । त्यसको अर्थ पनि जान्दैनन्, केवल पुकार्छन् मात्र- सतगुरु अकालमूर्त अर्थात् सद्गति गर्नेवाला अकालमूर्त । अकालमूर्त परमपिता परमात्मालाई नै भनिन्छ । सतगुरु र गुरुमा पनि रात-दिनको फरक छ । त्यसैले उनीहरूले ब्रह्माको दिन र रात भन्छन् । ब्रह्माको दिन, ब्रह्माको रात भनिन्छ । त्यसैले अवश्य ब्रह्माले पुनर्जन्म लिन्छन् । ब्रह्मा नै यी देवता विष्णु बन्छन् । तिमी शिवबाबाको महिमा गर्छौं । उहाँको हीरा समान जन्म छ ।

अहिले तिमी बच्चाहरू गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि पावन बन्छौ । तिमीले पवित्र बनेर फेरि यो ज्ञान धारण गर्नु छ । कुमारीहरूलाई त कुनै बन्धन हुँदैन । उनीहरूलाई केवल माता-पिता भाइ-बहिनीको स्मृति रहन्छ । फेरि बिवाह घर गएपछि दुई परिवार हुन्छन् । अब बाबा तिमीलाई भन्नुहुन्छ- अशरीरी बन । तिमी सबैलाई फर्केर जानु छ । तिमीहरूलाई पवित्र बन्ने युक्ति पनि बताउँछु । पतित-पावन म नै हुँ । म सुनिश्चित (ग्यारेन्टी) गर्छु- तिमीले मलाई याद गर्नु भन्ने यस योग अग्निबाट तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुनेछ । जसरी पुरानो सुन आगोमा राख्यो भने त्यसको मैल निस्कन्छ, सच्चा सुन रहन्छ । यो पनि योग अग्नि हो । यस संगममा नै बाबाले यो राजयोग सिकाउनुहुन्छ, त्यसैले उहाँको महिमा छ । राजयोग जो भगवान्ले सिकाउनुभएको थियो त्यही सबैले सिक्न चाहन्छन् । बेलायतबाट पनि संन्यासीहरूले धेरैलाई लिएर आउँछन् । उनीहरूले सम्झन्छन्- यिनीहरूले संन्यास गरेका छन् । अब संन्यासी त तिमी पनि हो । तर बेहदको संन्यासलाई कसैले पनि जान्दैनन् । बेहदको संन्यास त एकै बाबाले सिकाउनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ यो पुरानो दुनियाँ खतम हुँदैछ । यस दुनियाँको कुनै चीजमा हाम्रो रुचि रहनु हुँदैन । फलानोले शरीर छोड्यो गएर अर्को लियो पार्ट बनाउनको लागि, हामी किन रुने ? मोहको धागो टुटेको हुन्छ । हाम्रो सम्बन्ध जुटेको छ अब नयाँ दुनियाँसँग । यस्ता बच्चाहरू पक्का मस्त कलंगीधर हुन्छन् । तिमीहरूमा राजाईपनको मस्ती छ । बाबामा पनि मस्ती छ नि- म गएर यस्तो कलंगीधर बन्नेछु, गरिबबाट धनवान् बन्नेछु । भित्र मस्ती चढेको छ यसैले मस्त कलंधर भनिन्छ । यिनको त साक्षात्कार पनि गर्छन् । त्यसैले जसरी यिनलाई मस्ती चढेको छ, त्यस्तै तिमीहरूलाई पनि चढ्नुपर्छ । तिमी पनि रुद्र मालामा गाँसिन्छौ । जसलाई पक्का निश्चय हुन्छ उसलाई नशा चढ्छ । हामी आत्माहरूले त अब घर जानु छ । फेरि नयाँ दुनियाँमा आउनेछौ । यस निश्चयबाट जसले यिनलाई देख्छन् उनले बच्चा (श्रीकृष्ण) देख्नेछन् । कति शोभायमान छन् । कृष्ण त यहाँ छैनन् । उनको पछि कति आकर्षित (हैरान) हुन्छन् । भुला बनाउँछन्, उनलाई दूध पिलाउँछन् । त्यो हो जड चित्र, यो त

वास्तविक हो । यिनलाई पनि निश्चय छ- म बालक बन्नेछु । तिमी बच्चीहरू पनि दिव्य दृष्टिद्वारा सानो बच्चा देख्छौ । यी आँखाद्वारा त देख्न सकिदैन । आत्मालाई जब दिव्य दृष्टि मिल्छ तब शरीरको भान रहँदैन । त्यस समय आफूलाई महारानी र उनलाई बच्चा सम्झन्छन् । यो साक्षात्कार पनि यस समय धेरैलाई हुन्छ । श्वेत पोशाकधारीको पनि साक्षात्कार धेरैलाई हुन्छ । फेरि उनलाई भनिन्छ तिमी यिनको पासमा जाऊ, ज्ञान लियौ भने यस्तो राजकुमार (प्रिन्स) बन्नेछौ । यो जादुगरी भयो नि । व्यापार (सौदा) पनि धेरै राम्रो गर्छन् । कौडी लिएर हीरा-मोती दिन्छन् । हीरा जस्तो तिमी बन्छौ । तिमीलाई शिवबाबाले हीरा जस्तो बनाउनुहुन्छ, यसैले बलिहारी उहाँको हो । मानिसहरूले त नबुझनाले जादू-जादू भन्छन् । जो आश्चर्यवत् भागन्ती हुन्छन् ती गएर उल्टा-सुल्टा सुनाउँछन् । यस्ता धेरै विश्वासघाती (ट्रेटर) बन्छन् । यस्ता विश्वासघाती बन्नेले उच्च पद पाउन सक्दैनन् । यस्तालाई भनिन्छ गुरुका निन्दक, उनले स्थान पाउँदैनन् । यहाँ त सत्य बाबा हुनुहुन्छ नि । यो पनि अहिले तिमीले सम्झन्छौ । मनुष्य त भन्छन् उहाँ युग-युगमा आउनुहुन्छ । ठीक छ, चार युग छन् फेरि २४ अवतार कसरी भन्न सकिन्छ ? फेरि भन्छन्- दुङ्गामुढा, कण-कणमा परमात्मा हुनुहुन्छ, त्यसोभए त सबै परमात्मा हुने भए । बाबा भन्नुहुन्छ- म कौडीबाट हीरा बनाउनेवाला, मलाई फेरि दुङ्गामुढामा राखिदिएका छन् । सर्वव्यापी भए त सबैमा हुनुपर्छ, फेरि त केही मूल्य रहेन । मेरो कस्तो अपकार गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । जब यस्ता बन्छन् तब फेरि बाबा आएर उपकार गर्नुहुन्छ अर्थात् मनुष्यलाई देवता बनाउनुहुन्छ ।

विश्वको इतिहास-भूगोल फेरि दोहोरिन्छ । सत्ययुगमा फेरि यी लक्ष्मी-नारायण नै आउनेछन् । त्यहाँ केवल भारतवर्ष नै हुनेछ । शुरूमा धेरै कम देवताहरू हुन्छन् फेरि वृद्धि हुँदा-हुँदा पाँच हजार वर्षमा कति धेरै भए । अहिले यो ज्ञान अरू कसैको बुद्धिमा छैन । बाँकी हो भक्ति । देवताहरूको चित्रको महिमाको गायन छ । यो सम्झदैनन्- यी चैतन्यमा थिए, फेरि कहाँ गए ? चित्रहरूको पूजा गर्छन् तर उनीहरू छन् कहाँ ? उनीहरू पनि तमोप्रधान बनेर फेरि सतोप्रधान बन्नुपर्छ । यो कसैको बुद्धिमा आउँदैन । यस्ता तमोप्रधान बुद्धिलाई फेरि सतोप्रधान बनाउनु बाबाको नै काम हो । यी लक्ष्मी-नारायण बितिसके यसैले यिनीहरूको महिमा छ । उच्चभन्दा उच्च एक भगवान् नै हुनुहुन्छ । बाँकी त सबै पुनर्जन्म लिदै रहन्छन् । उच्चभन्दा उच्च बाबाले नै सबैलाई मुक्ति-जीवनमुक्ति दिनुहुन्छ । उहाँ न आउनुभएको भए अझै कौडीतुल्य तमोप्रधान बनी सक्थे । जब यिनले राज्य गर्दथे तब हीरातुल्य (वर्थ पाउण्ड) थिए । त्यहाँ कुनै पूजा आदि गर्दैनथे । पूज्य देवी-देवताहरू नै पुजारी बने वाममार्गमा विकारी बने । यो कसैलाई थाहा छैन, यी सम्पूर्ण निर्विकारी थिए । तिमी ब्राह्मणहरूमा पनि यी कुरा नम्बरवार सम्झन्छन् । स्वयम्भूले नै पूरा बुझेका छैनन् भने अरूलाई के सम्झाउँछन् । नाम छ ब्रह्माकुमार-कुमारी, सम्झाउन सक्दैनन् भने नोक्सान गर्छन् । यसैले भन्नुपर्छ म अग्रज अनुभवी दिदीहरूलाई बोलाउँछु, उहाँले तपाईंलाई सम्झाउनुहुनेछ । भारत नै हीरा जस्तो थियो, अहिले कौडी जस्तो छ । कंगाल (बेगर) भारतलाई शिरताज कसले बनाउँछ ? लक्ष्मी-नारायण अहिले कहाँ छन्, हिसाब बताऊन् । बताउन सक्दैनन् । त्यो हो भक्तिको सागर । त्यही नशा चढेको छ । तिमी हौ ज्ञान सागर । उनीहरू त शास्त्रलाई नै ज्ञान सम्झन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- शास्त्रमा छ भक्तिको रीति-रिवाज । जति तिमीमा ज्ञानको तागत भरिदै जान्छ त्यति तिमी चुम्बक बन्नेछौ । अनि फेरि सबैलाई आकर्षण हुनेछ । अहिले छैन । फेरि जति बाबालाई याद गर्छन्, जति योग गर्छन् त्यति शक्ति मिल्नेछ । यस्तो होइन, सधैं बाबालाई याद गर्छन् । फेरि त यो शरीर पनि रहँदैन । अहिले त धेरैलाई सन्देश दिनु छ, सन्देशवाहक (पैगम्बर) बन्नु छ । तिमी बच्चाहरू नै सन्देशवाहक बन्छौ, अरू कोही पनि बन्दैनन् । क्राइष्ट आदि आएर धर्म स्थापना गर्छन्, उनलाई सन्देशवाहक (पैगम्बर) भनिदैन । क्रिश्चियन धर्म स्थापना गरे अरू त केही पनि गरेनन् । उनी कसैको शरीरमा आए फेरि उनको पछि अर्को आउँछ । यहाँ त यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ । पछि गएर तिमी सबैलाई साक्षात्कार हुनेछ- हामी के-के बन्नेछौ यो-यो हामीले विकर्म गर्छौ । साक्षात्कार हुन बेर लाग्दैन । काशी कलवट खान्छन्, एकदम उभिएर कुवामा हाम्फाल्थे । अहिले त सरकारले बन्द गरायो । उनीहरू सम्झन्थे हामीलाई मुक्ति मिल्नेछ । बाबा भन्नुहुन्छ- मुक्ति त कसैले पाउन सक्दैन । केही समयमा मानौं सबै जन्मको दण्ड मिल्दछ ।

फेरि नयाँ जन्मदेखि हिसाब-किताब शुरू हुन्छ । फर्केर त कोही पनि जान सक्दैनन्, गएर कहाँ रहन्छन् ? आत्माहरूको वंशावली नै विग्रिन्छ । नम्बरवार आउँछन् फेरि जानेछन् । बच्चाहरूलाई साक्षात्कार हुन्छ तब यी चित्र आदि बनाउँछन् । ८४ जन्मको सारा सृष्टि-चक्रको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान तिमीलाई मिलेको छ । फेरि तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन् । कोही धेरै अड्काट पास हुन्छन् कोही कम । १०० अङ्क (माक्स) त कसैको हुँदैन । १०० हुन्छ नै एक बाबाको । त्यो त कोही बन्न सक्दैनन् । अलि-अलि फरक पर्छ । एकनाश बन्न सक्दैनन् । कति धेरै मनुष्य छन् सबैको स्वरूप (फीचर्स) आ-आफ्नो छ । आत्माहरू सबै कति साना बिन्दु छन् । मनुष्य कति ठूला-ठूला छन् तर स्वरूप एको अर्कोसँग मिल्दैन । जति आत्माहरू छन्, त्यति नै फेरि हुनेछन् तबसम्म त्यहाँ घरमा रहन्छन् । यो पनि ड्रामा बनेको छ । यसमा केही पनि अन्तर हुन सक्दैन । एक पटक जुन सुटिङ भयो त्यही फेरि देखेछौ । तिमीले भन्छौ- ५ हजार वर्ष पहिले पनि हामी यसरी मिलेका थियौ । एक सेकेण्ड पनि कम बढी हुन सक्दैन । ड्रामा हो नि । जसलाई यी रचयिता र रचनाको ज्ञान बुद्धिमा छ उनलाई भनिन्छ स्वदर्शन चक्रधारी । बाबाबाट नै यो ज्ञान मिल्छ । मनुष्यले मनुष्यलाई यो ज्ञान दिन सक्दैनन् । भक्ति सिकाउँछन् मानिसले, ज्ञान सिकाउनुहुन्छ एक बाबाले । ज्ञानका सागर त एकै बाबा हुनुहुन्छ । फेरि तिमी ज्ञान नदी बन्छौ । ज्ञान सागर र ज्ञान नदीबाट नै मुक्ति-जीवनमुक्ति मिल्छ । त्यो त हो पानीको नदी । पानी त सधैं छ नै । ज्ञान मिल्छ नै संगममा । पानीको नदी त भारतमा बगि नै रहेका छन्, बाँकी त यतिका शहर खतम हुनेछन् । खण्ड नै रहनेछैन । वर्षात् त पर्छ होला । पानी, पानीमा गएर मिल्नेछ । यही भारत हुनेछ ।

अहिले तिमीलाई सारा ज्ञान मिलेको छ । यो हो ज्ञान, बाँकी हो भक्ति । हीरा जस्तो एकै शिवबाबा हुनुहुन्छ, जसको जयन्ती मनाइन्छ । सोध्नुपर्छ- शिवबाबाले के गर्नुभएको थियो ? उहाँ त आएर पतितहरूलाई पावन बनाउनुहुन्छ । आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । तब त गायन छ- *ज्ञान सूर्य प्रगटा...* ज्ञानबाट दिन, भक्तिबाट रात हुन्छ । अब तिमी जान्दछौ- हामीले ८४ जन्म पूरा गर्नु । अब बाबालाई याद गर्नाले पावन बनेछौ । फेरि शरीर पनि पावन मिल्नेछ । तिमी सबै नम्बरवार पावन बन्छौ । कति सहज कुरा छ । मुख्य कुरा हो यादको । धेरै छन् जसलाई स्वयम् आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्न पनि आउँदैन । फेरि पनि बच्चा बनेका छन् भने स्वर्गमा अवश्य आउनेछन् । यस समयको पुरुषार्थ अनुसार नै राजाई स्थापना हुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते, *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

घारणाको लागि मुख्य सार :

- १) सधैं यसै नशामा रहनु छ- हामी मास्टर ज्ञान सागर हौ, स्वयम्मा ज्ञानको तागत भरेर चुम्बक बन्नु छ, रूहानी सन्देशवाहक (पैगम्बर) बन्नु छ ।
- २) कुनै पनि यस्तो कर्म गर्नु हुँदैन जसबाट सद्गुरुको नाम बदनाम होस् । जे भए पनि कहिल्यै रूनु हुँदैन ।

वरदान:- कर्म र योगको सन्तुलनद्वारा कर्मातीत स्थितिको अनुभव गर्नेवाला कर्मबन्धन मुक्त भव

कर्मको साथ-साथै योगको पनि सन्तुलन भयो भने हर कर्ममा स्वतः सफलता प्राप्त हुन्छ । कर्मयोगी आत्मा कहिल्यै कर्मको बन्धनमा फँसदैनन् । कर्मको बन्धनबाट मुक्त हुनुलाई नै कर्मातीत भनिन्छ । कर्मातीतको अर्थ यो होइन कि कर्मबाट अतीत बन्नु । कर्मबाट अलग होइन, कर्मको बन्धनमा फँस्नुबाट अलग बन् । यस्ता कर्मयोगी आत्मा आफ्नो कर्मबाट अनेकौँको कर्म श्रेष्ठ बनाउनेवाला हुन्छन् । उसको लागि हर कार्य मनोरञ्जन लाग्नेछ, मुश्किल अनुभव हुनेछैन ।

स्लोगन:- परमात्म-प्यार नै समयको घण्टी हो जसले अमृतवेला उठाइदिन्छ ।